

Harri Larjosto:

Photography, mind, artist

The most fascinating thing about photography is to use it for things that in reality, thinking, images or dreams are seamlessly joined together, but that in perceivable reality only very rarely present themselves together. They also usually do not exist at the same time and are distinctively different from their surroundings.

With a photograph I can present these complicated contexts and images in a way that makes them seem real; in a credible and experienced way that is like a documentary. In the end it is only a question of perception, a moment and a point of view that have been selected from an endless number of opportunities. The viewer's interpretation of the picture always depends on his own experiences and knowledge.

I create illusions. The more harmonious the illusion is, the more credible it becomes. I can insist anything and in a strange way it seems to be true – the key word seems to be harmony, that also includes the inconsistency. It's something that the dramaturgy of the mind seems to require. When considering all the types of art, I'm most inspired by films and literature. In them, this kind of "setting up reality" is very natural and usually the thing the entire story is based on.

I am most interested in the connections between images, language and thinking as well as the connections between words and emotions and the physical reactions of the body. For an artist these links are like a double chain that seduces and abandons. When the other link is coming towards you, the other one is moving away. I can add and remove things and tone them up as much as I like, manipulate the memory and the perceptions as I fumble along the links, trying to clarify my understanding and the way I see the world.

For an artist the problem is trying to make the desired images visible to the viewer. The process can be described in the following way: I throw myself at a warm-up lap through malls, libraries, catalogues, history and the memory. Fingers trying to grasp something in the air, eyes set forward, something is grabbed but a lot more falls down and goes unnoticed; like in life, I suppose. Then there is the waiting and the adjusting in the pit of the subconscious. After that, my strategy is like in tv's cooking game shows: I check my pockets and closets for ingredients and see what I can make of them. If the structure still seems to work, I go for a final lap to make the last supplies, with intuition and a variety of identities on the back seat. This final lap always ends up, like we all know, in a clash, a dogma that is called everyday life. During the clash – consisting of the preparation work, the photographing situation and the work done afterwards – I make very careful and concentrated observations that are brought into

the situations by coincidence and communication. Then I finally spice up and decorate the portion, my work – my illusion.

Philosophers and scientists face the same kind of problems that can exist in courts of law or soap operas. In the world of language, someone can prove or explain something as anything he likes, until someone else proves or explains it in another way. When a single experience is bent to the world of language or it is even proposed that the whole life can be subject to change, then it also is a question of power, a more sophisticated and probably more twisted degree of violence. As far as I am concerned, the academic tradition does exactly this. Information is bound together with language, and our visual perceptions are bound together with knowledge. An illusion becomes another when there's a little change in the point of perception, the moment or the point of view.

In a way the human being is lost. He is, strangely enough, simultaneously a prisoner of his community as well as of his individuality. He is endlessly adaptable and flexible, but at the same time, he can be extremely strict, intolerant and restricted in other things. When the body, the individual dies, the attitudes and ideas, illusions, still carry on from one generation to the next and are always the things that can be found at the very core of suffering. There are options though, maybe more easily in art but, if it is allowed, undoubtedly in life also. When the point of view is changed things become other things. Being an artist I invest in the unexpected harmony of different identities: I am too introverted to be political, too much an artist to be a philosopher and too pragmatic to be an artist...

Harri Larjosto:

Valokuvaus, mieli, taiteilija

Kiehtovinta on käyttää valokuvausta asioihin, jotka todellisuudessa, ajattelussa, mielikuvissa tai unissa liittyvät saumattomasti toisiinsa, mutta näyttäytyvät havaittavassa todellisuudessa harvoin yhdessä, ovat ajallisesti samanaikaisia tai erottuvat selkeäpiirteisesti ympäristöstään.

Valokuvalla voin esittää näitä monimutkaisia asiayhteyksiä ja mielikuvia hyvinkin todellisuuden mukaisesti, kuten ”silmä näkee”, tavalla, jossa on hyvin voimakkaasti todentuntua, kokemusta ja uskottavuutta – dokumentaarisuutta. Kuitenkin kysymyksessä on vain äärettömästä mahdollisuuksien joukosta valittu havaintopiste, havaintohetki ja näkökulma sekä opittu tieto ja kokemus kuvan tulkitsemisen avuksi.

Luon illuusioita. Mitä ehyempi illuusio on, sitä uskottavammaksi se muuttuu. Voin väittää mitä tahansa ja se on kummallisella tavalla todentuntuista -avainsana vaikuttaa olevan eheys, joka sisältää myös ristiriidan. Mielen dramaturgia tuntuu vaativan tätä.

Elokuviissa ja kirjallisuudessa, jotka minua eniten taiteista inspiroivat, tällainen ”todellisuuden lavastaminen” on luontevaa ja usein kerronnan perusta.

Mielikuvien, kielen ja ajattelun väliset yhteydet samoin kuin sanojen ja tunteiden yhteydet kehon fyysisiin reaktioihin asti ovat kiinnostukseni kohteena. Taiteilijalle nämä linkit ovat kuin kaksoiskierteinen kehä joka viettelee ja hylkää. Voin vapaasti sävyttää asioita, lisätä ja poistaa niitä, manipuloida muistia ja havaintoja hapuillessani kierteitä pitkin kartoittaakseni ymmärrystäni ja maailmankuvaani.

Taiteilijana ongelmani on haluamieni mielikuvien näkyväksi tekeminen. Näin prosessia voi kuvailla: Heittäydyn lämmittelykierrokselle läpi ostoskeskusten, kirjastojen, kuvastojen, historian ja muistin. Sormet ilmaa haroen katse eteen nauliutuen jotain tarttuu – paljon enemmän putoaa ja jää näkemättä kuten elämässäkin kaiketi? Sitten alkaa odottaminen ja säätäminen alitajunnan varikolla. Seuraavaksi strategia on kuin ”kokkisota leikissä” - katson mitä taskuista ja komeroista löytyy ja mietin mitä aineksista saa. Ja jos rakennelma tuntuu edelleen toimivan, lähdän lopulliselle hankintakierrokselle takapenkillä intuitio ja identiteettien kirjo. Tämä kierros päättyy tunnetusti aina törmäykseen – dogmaan – nimeltä arkielämä. Törmäyksen eli valmistelujen, kuvaustilanteen ja jälkityön aikana teen tarkkoja havaintoja, joita sattuma ja kommunikointi tuovat tilanteissa lisää ja niin maustan ja koristelen annoksen, teokseni - illusioni.

Filosoifeilla ja tutkijoilla on edessään samankaltainen ongelma kuin oikeuskäytännössä ja saippuasarjoissa - mikä tahansa voidaan selittää/todistaa kielen maailmassa miksi tahansa kunnes joku sen taas toisin selittää/todistaa. Kun yksittäinen kokemus taivutetaan kielen valtakuntaan tai jopa esitetään, että koko elämä on muutettavissa ja sijoitettavissa kieleen – kuten ainakin akateeminen perinne tekee – niin tällöin on kysymys myös vallankäytöstä, väkivallan hienostuneemmasta ja todennäköisesti kierommasta asteesta. Tieto on sidottu kieleen, näköhavaintomme on sidoksissa tietoomme. Illusiot muuttuvat toisiksi kun havaintopiste, hetki tai näkökulma vähänkin muuttuu.

Jollain tapaa ihminen on hukassa, samaan aikaan oudosti yhteisönsä ja yksilöllisyytensä vanki. Loputtomiin joustava ja sopeutuva ja samalla toisissa asioissa ehdottoman jyrkkä, suvaitsematon ja rajoittunut. Ruumis, yksilö kuolee, mutta asenteet ja aatteet, illusiot kantavat yli sukupolvien ja ovat aina kärsimyksen ytimessä. Vaihtoehtoja on olemassa ehkä helpommin taiteessa, mutta epäilemättä myös elämässä. jos niin sallitaan olevan. Näkökulmaa vaihtamalla asiat muuttuvat toisiksi. Taiteilijana panostan erilaisten identiteettien arvaamattomaan sopusointuun; olen liian introvertti ollakseni poliittinen, liian taiteilija ollakseni filosofi ja liian pragmatikko ollakseni taiteilija...